

Arrest

nr. 82 980 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 december 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 28 november 2011 (RvV 28 november 2011, nr. 71 012).

1.3. Verzoeker diende op 20 december 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 februari 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde

(...)

en van nationaliteit te zijn : Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 2012.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 22.12.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.07.2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming kreeg. Overwegende dat op 29.11.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een attest van een ziekenhuis dd.02.03.2008 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat betrokkene ook kopieën van naamlijsten van de gevallen gewonden tijdens de aanval voorlegt, waarop zijn naam, F.(...), vermeld zou zijn. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene deze kopieën reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag voorlegde, die desalniettemin negatief werd afgesloten door het CGVS en de RVV. Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd. 10.08.2011 voorlegt waarin bovenstaande documenten verstuurd zouden zijn. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene (onder naam A.(...) F.(...) A.(...)) gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een attest van een Belgische arts dd.26.01.2010 voorlegt waarin de wonden van betrokkene bevestigd worden. Overwegende dat betrokkene dit document al had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielprocedure. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vorige asielaanvraag afgewezen zou zijn doordat hij bij zijn eerste asielaanvraag een andere naam opgegeven zou hebbe. Overwegende dat betrokkene als achternaam zijn stom vermeld zou hebben, maar dat zijn correcte naam A.(...), F.(...) zou zijn. Overwegende dat betrokkene zijn identiteitskaart voorlegt om dit te bewijzen. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat betrokkene zijn identiteitskaart reeds tijdens zijn vorige asielaanvraag naar voor heeft gebracht en dat deze asielaanvraag desondanks door het CGVS en de RVV negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Door de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag schendt tegenpartij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling dd. 28.07.1951, goedgekeurd bij wet van 26.06.1953 en het artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Verzoeker zijn familie had een wapenhandel en verzoeker was verantwoordelijk voor het maken van pistolen. Tijdens een meeting van de Organisatie ‘Peace Jirga’ was verzoeker het slachtoffer van een aanslag van de Taliban en verzoeker werd door de autoriteiten van zijn land ervan beschuldigd dat hij wapens bezorgde aan de Taliban. Verzoeker verkreeg tevens dreigbrieven van de Taliban. Na de bomaanslag op 03.03.2008 van de Taliban, waar verzoeker het slachtoffer van was, heeft verzoeker ernstige psychische problemen. Dit brengt mee dat verzoeker geheugenproblemen heeft en zich niet alle elementen in verband met zijn asielaanvraag kan herinneren. Verzoeker heeft dit ook naar voren gebracht op het gehoor van 24.06.2011 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Na de bomaanslag dd. 03.03.2008 van de Taliban is verzoeker in zijn land van herkomst ondergedoken en heeft pas in België de nodige stappen kunnen ondernemen om bijkomende bewijzen te verzamelen dat hij slachtoffer was van de bomaanslag op 03.03.2008 door de Taliban. Verzoeker legt vier lijsten voor met opgave van de slachtoffers van de aanslag (zie stukken 5). Onder slachtoffer nummer 7 is telkens de naam van verzoeker (Faheem) vermeld. Op de lijsten zijn meerdere slachtoffers vermeld hetzij onder hun voornaam, hetzij onder hun familienaam (zie stukken 5). Verzoeker legt ook stuk nr. 6 voor die zijn opname in het ziekenhuis bewijst. Verzoeker heeft de stukken 5 en 6 per post van DHL ontvangen op 10.08.2011 (zie stuk nr. 7). Tegenpartij is dan ook volledig verkeerd wanneer dat zij in de bestreden beslissing suggereert dat verzoeker de kopieën van de naamlijsten reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou voorgelegd hebben;

Verzoeker wordt in zijn land van herkomst belaagd door de Taliban om reden van zijn lidmaatschap en activiteiten bij de organisatie ‘Peace Jirga’, terwijl de autoriteiten hem ervan beschuldigen aan de Taliban wapens en munitie te leveren;

Verzoeker vreest voor zijn leven en welzijn als hij terug in zijn land van herkomst moet verblijven;

Zijn eigen omstandigheden rechtvaardigen ook deze vrees;

Zijn vrees is gegrond;

Verzoeker besloot voor zijn persoonlijke veiligheid zijn land van herkomst te ontvluchten;

Verzoeker kan de bescherming van de autoriteiten van het land waar hij de nationaliteit van bezit niet invoeren;

De discriminatie is in die mate ernstig dat hij een gegronde vrees heeft voor zijn leven;

Door de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker schendt tegenpartij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Het middel is ernstig.”

3.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Bijgevolg is het middel niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van het Vluchtelingenverdrag wordt aangevoerd wegens een onvoldoende duidelijke omschrijving van de geschonden geachte bepaling.

3.3. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, herhaalt verzoeker zijn asielrelaas en besluit hij enerzijds dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat en anderzijds dat de tegenpartij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt door hem de subsidiaire bescherming te weigeren. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissing geen standpunt wordt ingenomen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker, doch

slechts wordt vastgesteld dat hij bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is, zoals hieronder uitvoerig wordt besproken, beperkt en hij kan zelf niet nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich er aldus niet over uit of een asielzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de vluchtelingen- dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet kan dus te dezen niet dienstig worden aangevoerd.

3.4. De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoeker op de overweging uit de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker neergelegde kopieën van namenlijsten uitgaat van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat het onjuist is dat hij de kopieën van de namenlijsten reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag “op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen” zou voorgelegd hebben. In de bestreden beslissing wordt echter in het algemeen gesteld dat “betrokkene deze kopieën reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag voorlegde, die desalniettemin negatief werd afgesloten door het CGVS en de RVV”. Uit 's Raads arrest van 28 november 2011 (zie punt 1.2) blijkt trouwens dat verzoeker kopieën van de namenlijsten als bijlage bij zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal had gevoegd.

3.5. Er werd geen schending van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt, voor zover deze bepalingen dienstig kunnen worden aangevoerd.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Tegenpartij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker kopieën van naamlijsten van de gevallen gewonden tijdens de aanslag van de Taliban voorlegt en dat hij deze kopieën reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag zou voorgelegd hebben;

Verzoeker had bovenvermelde documenten niet in zijn bezit en heeft de nodige stappen ondernomen om bijkomende bewijzen te verzamelen dat hij slachtoffer was van de aanslag op 03.03.2008 door de Taliban. Verzoeker heeft op 10.08.2011 vanuit Pakistan via DHL de bovenvermelde documenten verkregen. Het is dus onmogelijk dat verzoeker deze documenten kon voorleggen of heeft voorgelegd tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen, vermits de weigeringsbeslissing van de CGVS reeds op 27.07.2011 werd genomen; De bestreden beslissing van 15.02.2012 bevat aldus motieven die niet juist zijn;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet be het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen paalt dat administratieve beslissingen met redenen worden omkleed;

Verzoeker ziet niet in hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden;

Dat substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden;

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aldus geschonden zijn;

Het middel is ernstig.”

3.7. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker de niet-naleving van een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven, vormvereiste en de overschrijding of afwending van macht aanvoert aangezien verzoeker niet uiteenzet aan welke vormvereiste niet zou zijn voldaan of waaruit de machtsoverschrijding dan wel zou bestaan.

3.8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.10. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens had aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet waardoor zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag zijn identiteitskaart, kopieën van de slachtofferlijsten van de aanslag van 2 maart 2008, een attest van het ziekenhuis van 2 maart 2008 betreffende zijn verwondingen, een bevestiging van een Belgische arts van zijn verwondingen van 26 januari 2010 en de enveloppe d.d. 10 augustus 2011 heeft neergelegd. Verzoeker verklaarde hierbij ter gelegenheid van zijn gehoor op 15 februari 2012 het volgende: *“1 van de redenen waarom mijn vorige aanvraag afgewezen werd is dat mijn naam niet correct is en dat ze dus niet willen geloven wat mijn probleem is. Bij de inschrijving voor mijn eerste aanvraag heb ik als naam A.(...) F.(...) A.(...) opgegeven. A.(...) zijnde mijn stam/kaste. Ik geef toe dat ik daar in de fout ben gegaan maar ik wou er niets verkeerd mee bedoelen. Mijn correcte naam is echter A.(...), F.(...). Om dit te bewijzen heb ik ook mijn origineel IK. Verder heb ik ook nog bewijzen die ik voor de vorige aanvraag te lat heb ontvangen. Ik heb een bewijs van het ziekenhuis in Pakistan dat ik daar wel degelijk ben behandeld na de aanval waar ik ben gewond geraakt. En ik heb ook een bewijs van een dokter in België dat ik wel degelijk wonden heb. Ik heb ook lijsten waar mijn naam op vermeld staat tussen al de gewonden die er tijdens die aanval gevallen zijn. (kopies)”*.

3.12. Verzoeker herhaalt in zijn tweede middel zijn kritiek op de beoordeling van de door hem neergelegde documenten. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). In de bestreden beslissing wordt over de neergelegde documenten gesteld dat verzoeker deze reeds tijdens zijn vorige asielaanvraag naar voor had gebracht of naar voor had kunnen brengen. Verzoeker betwist de correctheid van dit argument en stelt dat *“Het (...) dus onmogelijk (is) dat verzoeker deze documenten kon voorleggen of heeft voorgelegd tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen, vermits de weigeringsbeslissing van de CGVS reeds op 27.07.2011 werd genomen;”*. Zoals hierboven reeds aangegeven (punt 3.4) wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet specifiek wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar naar de behandeling van zijn eerste asielaanvraag in het algemeen. Verder vestigt de Raad de aandacht op de zinsnede uit artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De laatste fase van verzoekers eerste asielprocedure werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 november 2011 en niet, zoals verzoeker lijkt te beweren, door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2011. Verzoeker toont niet aan dat hij de documenten niet voor de laatste fase van zijn eerste asielprocedure had aangebracht of had kunnen aanbrengen. Het betoog van verzoeker mist bijgevolg feitelijke grondslag en is geenszins van aard om een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aan te tonen.

3.13. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN